

godt, men Paragrafen har kun ment, at man ikke kunde fastholde det som en aldeles nødvendig Betingelse, at han skulde være tilstede paa dette Tidspunkt. Det har jeg ment, at man ikke kunde forlange, det vilde blive for byrdefuldt, og der vilde ogsaa derimod blive gjort den Indvending, at naar man skal vente med at slagte Dyret, til Dyrlegen kommer tilstede, vil Eggdommen imidlertid kunne have gjort et saadant Fremstrid, at Dyret maaske saa ikke kan bruges til Noget. Jeg har altsaa ment, at man ved Siden af det, at Dyrlegen skal være tilstede ved Slagningen, kunde nævne det andet Alternativ, at det ogsaa er nok, at han tilkaldtes, medens Indvoldene endnu ere tilstede. Men med Hensyn til disse Ord vil jeg atter gjøre opmærksom paa, at der ikke staar i Lovforslaget, at Indvoldene skulle blive liggende i Dyret, i hvilket Tilfælde dette naturligvis meget hurtigt vilde gaa i Forraadnelse, men der fordres i Lovforslaget kun, at Indvoldene skulde blive tilstede. Man maa gjerne tage dem ud af Dyret, men de skulle blive tilstede, saa at Dyrlegen kan se dem, naar han kommer. Jeg tror derfor, at der fra disse Synspunkter betragtet, ikke er nogen Fare ved Paragrafens Bestemmelser; men forøvrigt er det jo ingenlunde min Mening med disse Bemærkninger at tilkendegive, at der skulde være Noget i Veien for saadanne Redaktionsændringer, der kunde gjøre Et eller Andet tydeligt, som man med Grund maatte finde utydeligt. Der er nærmest fra flere Sider gjort nogle Bemærkninger med Hensyn til andet Stykke af § 2 og navnlig de deri indeholdte Bestemmelser om Fastsættelsen af Betalingen for de Mænd, som skulle bistaa Politimesteren. Jeg skal nu først minde om, at der vist er flere af de Herrer, som have fremdraget dette, der have set denne Sag i et noget andet Lys, end Lovforslaget ser den i. Det maa jo erindres, at Lovforslaget gaar ud fra, at det i de større Kommuner skal være fast ansatte Mænd, der bistaa Politimesteren med Hensyn til Tilfynet. Det er altsaa Hovedsagen, det er det Første. Disse fast ansatte Mænd skulle lønnes, og deres Løn skal fastsættes gennem de kommunale Autoriteter. Men saa er det ved Siden deraf bestemt, at i de mindre Kommuner, af hvilke man ikke vil forlange det Offer, at de skulle have fastansatte Mænd, lader man sig nøie med, at Politimesteren faar Wynlighed til i de enkelte Tilfælde at antage en eller flere sagkyndige Mænd. Det er Meningen med denne Bestemmelse at ville fritage de mindre Jurisdiktioner for at have en stadig, en fast ansat Mand og for deres Vedkommende at lade det være nok, at Politimesteren havde Ret til at engagere en Mand til Hjælp i de enkelte foreskaldende Tilfælde. Det er altsaa netop for at forelægere Kommunerne, at denne Bestemmelse er sat ind. Jeg lægger nu ikke nogen særdeles Vægt paa det Spørgsmaal, om den Betaling, som

disse Mænd, der tilkaldes i enkelte Tilfælde, skulde have, skal fastsættes af Politimesteren, med Amtmandens Billigelse, eller om der tillige eller alene skal kræves Billigelse af den kommunale Wynlighed. Det, jeg lægger Vægt paa, er kun, at man ikke vælger en altfor omstændelig og vidtløftig Fremgangsmaade i Forhold til den Sags ringe Betydning, der er Tale om. Det lader sig meget godt forene med de Grundbetænkninger, Lovgivningen ellers hviler paa, at Udgifter af den Art betragtes som Polititudgifter, hvilke Politimestrene kunne gjøre med Amtmandens Billigelse. Men lægger man særdeles Vægt paa, at disse smaa Spørgsmaal kunne bringes frem for selve de kommunale Autoriteter til Afgjørelse, saa er det ikke Noget, jeg anser for at være af større Betydning; det kan jeg gjerne gaa ind paa, ifald der lægges Vægt derpaa. Men jeg vil kun gjøre opmærksom paa det One, at det vilde være usormuftigt at gjøre dette til en altfor vidtløftig Sag og at faae altfor mange Omkostninger ved dette ubetydelige Spørgsmaals Afgjørelse. — Der blev dernæst gjort nogle Bemærkninger med Hensyn til § 1, og det navnlig i den Retning, at flere Talere fremhævede endnu flere Gjenstande end dem, der ere nævnte i § 1, som formentlig burde være Gjenstand for det stadige Tilfyn. Der er jo den Forskjel, at disse Ting, der særlig fremhæves i § 1, skulde være Gjenstand for en stadig, en jevnlig Undersøgelse i alle Tilvirknings-, Dplags- og Udsalgssteder. Medens der med Hensyn til andre Gjenstande kun træffes Foranstaltninger af Politiet, naar dette har nogen særlig Grund til at tro, at der foreligger Forsælsning, er det bestemt med Hensyn til disse specielt ansøgte Ting, at der, selv om der ikke foreligger nogen bestemt Mistanke, dog skal foretages jevnlig Undersøgelse i Tilvirknings-, Dplags- og Udsalgsstederne, og det ligger jo ganske naturligt for, at, naar man har fremhævet en saadan Række af specielle Ting, er det netop, fordi man har tænkt at gjøre de Ting, der spille Hovedrollen som Næringsmiddel for Befolkningens store Mængde, til Gjenstand for en omhyggeligere Behandling end andre Ting. Der kan være forskellige Meninger om, hvorvidt et eller andet Næringsmiddel spiller en saa stor Rolle for Befolkningen, at der er Grund til at nævne det i § 1. Der blev i Landstinget indsat nogle flere, end jeg oprindeligt havde tænkt mig, og det kan ogsaa gjerne være, at der kunde være et Par Ting endnu, der kunde være Grund til at medtage; det er Altsammen Spørgsmaal, tror jeg, som ikke ville frembyde nogen Vanfærlighed. Kun maa jeg naturligvis henlede Opmærksomheden paa, at i samme Forhold, som man gjør Listen over disse Gjenstande, der skulle specielt undersøges, længere, i samme Forhold udsætter man sig naturligvis for, at Undersøgelsen ikke bliver saa omhyggelig, som naar den indskrænkes til færre